

УВЕРТЮРА

КОГАТО КЪРВАВАТА СТРАЖА заподозреше някое момиче, че е вещица, го събличаше и изследваше тялото му за белези.

По време на управлението на сестрите кралици вещиците с гордост носеха заклинателните си белези, парадирайки със силите си като със скъпоценни пръстени и копринени одежди. Белезите бяха признак за благополучие и ранг, но най-вече за владеенето на *магията*.

А сега ги отличаваха като онези, които са преследвани.

Рун видя за последно вещерски белези преди две години, когато убиха кралиците вещици в леглата им и кръвта на членовете на съвета им потече по улиците. Кървавата стража превзе града и даде начало на екзекуциите.

Буйна тълпа се насъбра по залез-слънце настред пропукания с мъгла град. Рун също беше там и нямаше как да не забележи жадните трескави погледи наоколо. Хората жадуваха за мъст. Искаха да я изгълтат като напоително червено вино.

В небето крякаха чайки, когато старата вещица се закламушка по стъпалата на ешафода. За разлика от онези след нея, тя нито проплака, нито замоли за милост, а посрещна съдбата си стоически с гневен поглед. Кървавата стража съдра ръкава на ризата ѝ, разкривайки доказателствата за престъпленията ѝ: шарка от белези по цялата ѝ лява ръка, гравивирана под формата на нежна бяла дантела върху златистата ѝ кожа.

Рун намираше белезите за красиви. Някога признак за превъзходство, днес белезите нямаха криене и превръщаха старата жена в лесна плячка за ловците на вещици.

Именно затова и Рун никога не се бе рязала.

Не можеше да допусне да открият белезите ѝ.

ЕДНО

РУН

МИРАЖ (същ.): най-нисшата и проста категория заклинания.

Заклинанията мираж са прости илюзии с кратка продължителност, които изискват малко кръв. Колкото по-прясна е кръвта, толкова по-силна ще е магията и толкова по-лесно ще е изпълнението им.

Из „Правилата на магията“
от кралица Калидора Храбра

СВЕТКАВИЦА ПРОРЯЗА НЕБЕТО, докато Рун Уинтърс си проправяше път през влажната гора, където боровите клони не успяваха съвсем да я скрият от дъжда. Сиянието на фенера ѝ осветяваше пътеката пред нея, набраздена от засукани коренища и локви дъждовна вода.

Ужасна нощ за заклинания. Дъждът се процеждаше през наметалото ѝ, а влагата заличаваше заклинателните символи, които бе изписала по китките си с кръв. Трябваше да ги нарисува отново, преди дъждът да ги отмие съвсем и да развали магията ѝ.

Илюзията, която прикриваше Рун, трябваше да изгържи, докато не се увери, че Серафин няма да я убие.

Като бивша съветничка на сестрите кралици Серафин Оукс беше могъща вещица. И след като две години я издирва, Рун най-сетне я откри. Но какво ли щеше да завари сега в края на този залесен отвесен бряг – приятел или враг?

Рун прехапа устни, като се сети за последните думи на баба си към нея преди две години.

„Мила моя, обещај ми да откриеш Серафин Оукс. Тя ще ти каже всичко, което аз не уснях.“

След като Кървавата стража арестува баба ѝ и я извлече от дома им, войниците нарисоваха кървав кръст на входната врата, за да може всички да разберат, че вътре е бил открит враг на Републиката, който скоро ще бъде екзекутиран.

Споменът за онзи ден я пронизваше като кама.

Докато вървеше напред, в кръвта ѝ ечаха неспокойни нотки. Като увертюра, която ставаше все по-шумна и бърза. Ако Серафин прозреше през илюзията, под която се криеше Рун, преди да я изслуша, можеше да я изхвърли от дома си или още по-лошо – да я убие.

Защото, където и да идеше Рун Уинтърс, внимателно изградената ѝ репутация я преследваше.

Тя беше доносник. Ловец на вещици. Галеница на Новата република.

Рун беше момичето, което предаде баба си.

Затова и тази вечер се беше престорила на стар амбулантен търговец, който води натовареното си със стока муле. Във въздуха се носеше миризмата на влажно магаре и на всяка негова крачка се чуваше дрънченето на товара от тенджери и тигани – всяка подробност бе сътворена от магията в кръвта на Рун и се поддържаше от изрисуваните на китката ѝ символи, които я свързваха със заклинанието.

Това беше мираж – най-простото сред заклинанията – и въпреки всичко бе отнело цялата психична сила на Рун, за да го създаде. Последвалото главоболие все още бучеше в слепоочията ѝ.

Клоните се поклащаха под гъжда. Над нея проблясваха светкавици, осветявайки къщурката, кацнала на ръба на изгадената скала в края на гората. От прозорците струеше топлината на фенер, а Рун долавяше дима от цепениците, който се виеше от комина.

Заклинателните ѝ символи бързо се заличаваха и илюзията едва трепкаше около нея. Имаше нужда магията да удържи още малко.

Остави фенера си на земята, извади скритата в джоба си стъкленица и махна тапата. Напои пръстите си с кръвта от стъкленицата, вдигна китката си до фенера и повтори символите, така че да ги уплътни. Единият променяше външността ѝ – сивата коса, сбръчканата кожа, прегърбените рамене, – докато другият извикваше появата на мулето до нея.

В мига, в който приключи, заклинанието забуча в ушите ѝ, а по езика ѝ се разля солен вкус. Илюзията отново се укрепи, връзката ѝ с Рун се заздравя и болката в слепоочията ѝ запулсира още по-силно. Тя преглътна острия солен вкус на магията, вдигна качулката на главата си и стисна зъби срещу влошаващото се главоболне, после взе фенера, излезе от гората и продължи по пътеката към къщата.

Калта полеваше по ботушите ѝ, а дъждът шибаше лицето ѝ.

Имаше чувството, че сърцето ѝ ще изхвъркне от гърдите.

Каквото и да станеше, след като вратата пред нея се отвореше, вече беше в ръцете на старейшините. Ако Серафин прозреше през магията и я прокълнеше да умре, Рун щеше да си получи заслуженото. Показахеш ли милост обаче...

Тя прехапа устни в опит да възпре надеждата.

Тръгна през двора и чу неспокойното цвилене на коня от едва мержелеещата се конюшня. Навярно се бе изплашил от бурята. Когато стигна до къщата, завари входната врата вече отворена, пропускайки златистата светлина от вътре в триъгълник на двора.

Скованите ѝ пръсти се увиха около месинговата халка на фенера ѝ. Да не би Серафин да я очакваше?

Някои вещици виждаха отрязъци от бъдещето – макар и в днешно време да се случваше рядко, по-често

беше мимолетно умение. Нищо общо с ясните предсказания на някогашните могъщи пророчици. А може би и Серафин беше от тях.

При тази мисъл Рун изправи рамене и се застаби да продължи напред. Ако Серафин беше провидяла срещата им, тогава знаеше коя е Рун и че идва да се видят.

„Още една причина да се приключи с всичко това.“

Тя остави илюзорното муле в двора и прекрачи прага на къщата. Никой не я очакваше там. Огънят в камината гаснеше, жарта проблясваше в червено, а на масата имаше чиния с храна – месният сос се беше желирал, сякаш седеше така от известно време. Дъждът пръскаше през отворената врата и мокреше каменния под. Рун се намръщи.

– Ехо?

Посрещна я единствено тишината.

– Серафин?

Къщата простена, чула името на собственичката си: гредите на тавана изскърцаха, а стените се наместиха от вятъра. Рун се огледа в търсене на някаква следа от жената, която живееше тук. Вътре имаше само една стая с кухня в единия край и кабинет в другия.

– Трябва да си някъде тук...

В средата на помещението се спускаше грубо изсечена стълба, която водеше до таванско помещение. Рун тръгна по стълпалата, за да се качи горе, където откри неоправено легло и три запалени свещи, от които се стичаше златист парафин по дъските. Слезе долу и провери задната врата на къщата, която я отведе в празната градина.

От Серафин нямаше и следа.

Рун настръхна от неспокойство.

„Къде е тя?“

Къщата пак простена в далечината.

„Конюшнята. Разбира се.“ Ако създаването се бе изплашило, Серафин сигурно бе отишла да го успокои.

Рун прекрачи прага с фенер в ръка и все така пулсиращо главоболие и излезе на дъжда, като остави вратата

притворена и по пътя си прибра илюзията на мулето. Дъждът се плискаше в китката ѝ, а заклинанието се разклапи около нея в опит да се задържи. Тя беше преполовила пътя тичешком, когато нещо изджвака под крака ѝ. Трудно ѝ беше да вижда в мрака напред цялата буря, така че приклепна и остави лампата си в калта.

Дреха.

Рун посегна към подгизналия плат. Изправи се и огледа откритието си на светлината от фенера: обикновена вълнена работна рокля. От онези, които носеха слугините, докато търкат пода.

Само дето някой беше срязал гърба.

„Защо му е...“

Тя хвърли един поглед към пътеката и забеляза още една греха. Наведе се и откри покафения от калта памучна риза. Също срязана на гърба. „Не – помисли си Рун, прокарвайки скованите си от дъжда пръсти по орфаните краища. – Не е срязана.“

Беше съдрана.

Коремът ѝ се сви.

Китката ѝ беше изложена на природните сили, а дъждът съвсем размаза заклинателните символи и илюзията се заличи. Заедно с нея изчезна и главоболието ѝ. Преди да успее да възстанови символите, се изви внезапен вятър, който заръмжа като гневен вълк.

БАМ!

Вратата на къщата на Серафин се затръшна.

Рун изпусна вълнената рокля и се извърна рязко към вратата със секнал дъх. Така затворена, вратата разкри в пълния му блясък кървавия кръст, изрисуван от край до край по гървената повърхност.

Знакът на Кървавата стража.

Серафин не беше в конюшнята да успокоява коня си. Войниците я бяха открили, съблекли и отвели.

Най-старата приятелка на баба ѝ се бе озовала в ръцете на Кървавата стража – най-опасното място, където можеше да попадне една вещица.